

Til § 92

Den gældende regel indeholder ikke krav om, at klage skal indgives skriftligt. Bestemmelsen er blevet fortolket således, at en mundtlig klage er tilstrækkelig til at overholde klagefristen, hvis den snarest følges op af en skriftlig klage.

I betragtning af det myndighedsapparat en klage sætter igang samt den betydning f.eks. en naboklage kan have for en virksomhed, er det fundet rimeligt at stille krav om skriftlighed.

Til §§ 93 og 94

De gældende bestemmelser har fået deres udformning ved lov 355 af 13. maj 1987.

Princippet i de gældende regler er, at afgørelser om *påbud* og *forbud* har opsættende virkning, medmindre klagemyndigheden bestemmer noget andet. Afgørelser om *tilladelser* og *godkendelser* har ikke opsættende virkning, idet dog nødvendige bygge- og anlægsarbejder ikke må påbegyndes, før klagefristen er udløbet eller klagemyndigheden har bestemt noget andet. Førsteinstansen kan tillade, at byggeriet påbegyndes.

Reglen om opsættende virkning for bygge- og anlægsarbejder havde til hensigt at sikre, at klage ikke blev illusorisk. Den åbnede dog også mulighed for, at byggearbejder kunne gå i gang, hvor førsteinstansen i den konkrete sag fandt, at lokaliseringen af virksomheden var ubetænkelig, og at klage alene ville vedrøre vilkårsjustering.

Praksis har imidlertid vist, at dispensationsadgangen for bygge- og anlægsarbejder i godkendelsessager er anvendt i meget vidt omfang og i visse tilfælde kurant, og at opsættende virkning er blevet en undtagelse. Erfaringen i Miljøstyrelsen har endvidere været, at spørgsmålet om lokalisering kun yderst sjældent giver anledning til afvisning af godkendelse af denne grund.

I konsekvens heraf er det fundet rigtigst ved fastsættelse af regler om opsættende virkning at skelne mellem tilfælde, hvor klagemyndighedens funktion i almindelighed vil bestå i at ophæve eller stadfæste en tilladelse, som indebærer bygge- og anlægsarbejder, og tilfælde, hvor klagemyndighedens funktion oftest kan bestå i at ændre de fastsatte vilkår.

På baggrund heraf foreslås at ændre reglerne, således at klage over afgørelser om godkendelse m.v. som udgangspunkt ikke skal have opsættende virkning, men at det modsatte udgangspunkt må tages for afgørelser om påbud og forbud.

I påbuds- og forbudssager kan klagemyndigheden bestemme noget andet. Desuden kan ministeren fastsætte regler om, at visse godkendelser og tilladelser

ikke må udnyttes indenfor klagefristen, og at en klage skal have opsættende virkning.

Til § 95

I lighed med de samtidig fremsatte forslag til lov om vandløb og lov om planlægning foreslås det, at klage over en ekspropriationsbeslutning skal have opsættende virkning. Bestemmelsen åbner dog mulighed for, at ministeren i konkrete tilfælde kan bestemme, at klagen ikke skal have opsættende virkning.

Til § 96

Det skal her bemærkes, at §§ 97 og 98 udtømmende gør op med foreningers klageret, og at disse ikke omfattes af stk. 1, nr. 2. Der henvises til bemærkningerne til § 98 om dette spørgsmål.

Embedslægeinstitutionens klageret er beskåret, således at den fremtidig kun vedrører spørgsmål af sundhedsmæssig og hygiejnisk karakter. I forbindelse med udarbejdelse af regler i medfør af § 16 vil det blive vurderet, om der er behov for, at Embedslægeinstitutionen tillægges klageret.

Til § 97

Organisationers klageret er udtømmende opregnet. Dansk Fiskeriforenings klageret er foreslået udvidet til også at omfatte amtsrådets afgørelser efter kapitel 4 og 5 om forurening af vandløb og søer.

Endvidere foreslås det, at Greenpeace tillægges klageret for amtsrådets afgørelser efter kapitel 4 og 5 for så vidt angår spørgsmål om forurening af havet som parallel til, at Greenpeace er tillagt klageret efter havmiljøloven.

Til § 98

Reglen i gældende lovs § 74, stk. 1, nr. 3, lovforslagets § 96, stk. 1, nr. 2, fastlægger, at enhver, der må antages at have en væsentlig individuel interesse i sagens udfald, kan klage over afgørelsen.

Kriteriet »individuel, væsentlig interesse« har i forhold til lokale miljøgrupper voldt fortolkningsvanskeligheder om disses klageret i den enkelte sag.

Det foreslås derfor at opgive den hidtidige praksis, uanset at ændringen fører til en vis udvidelse af kredsen af klageberettigede. Reelt skønnes udvidelsen at være af begrænset omfang, idet lokale foreninger hidtil ved en fortolkning af kriteriet har haft en del muligheder for at udøve klageret.

Den foreslåede regel gør udtømmende op med lokale foreningers klageret. Det bemærkes dog, at andre foreninger som hidtil vil kunne udøve klageret i